

ת"פ 258/12/13 - מדינת ישראל נגד ל' ר' ד'

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 258-12-13 מדינת ישראל נ' ד'

בפני
המאשימה מדינת ישראל
כבוד השופטת אליאנא דניאלי

הנאשם ל' ר' ד'
נגד

גזר דין

הנאשם הורשע לפי הודאתו בכתב אישום מתוקן.

במסגרת ההסכמה בין הצדדים הגבילה עצמה המאשימה לעתירה עונשית של מאסר בן 6 חודשים בפועל וכן עתרו הצדדים בהסכמה להשתתף 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת ומאסר על תנאי.

ההגנה עתרה לקבלת תסקיר אשר יבחן גם את ביטול הרשעתו של הנאשם, וכך הוריתי.

בהתאם לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, הורשע הנאשם ב-5 אישומים.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם והמתלוננת קיימו מערכת יחסים זוגית במהלכה בהתאם לאישום הראשון סטר הנאשם למתלוננת ובהמשך השכיבה על המיטה, נטל כרית והניחה על פניה של המתלוננת כאשר המתלוננת מתנגדת למעשים.

במועד אחר, כעבור כחודש במהלך ויכוח בין השניים סטר הנאשם למתלוננת.

כעבור כשבועיים נוספים בהתאם לעובדות האישום השלישי, הוא האישום החמור, כאשר שהתה המתלוננת בחדרו של הנאשם ביקש הנאשם נשיקה מהמתלוננת ואולם המתלוננת סירבה והכתה עם ידה בידו באומרה לו כי לא ירביץ לה יותר. בתגובה, הכה הנאשם את המתלוננת מתחת לבית החזה, כך שהמתלוננת נפלה על הרצפה, נאנקה מכאבים והחלה לבכות. בתגובה, סטר לה הנאשם, בעט בה ודחף אותה תוך שהוא דורש ממנה לשמור על השקט, כשהתחננה המתלוננת כי הנאשם יעזבה לנפשה, נטל הנאשם סכין ואיים על המתלוננת בפגיעה בה ובו באומרו לה "תגידי שמע ישראל, אני אתאבד ונמות ביחד". המתלוננת זחלה החוצה מהחדר והזעיקה את מגן דוד אדום.

בגין מעשים אלו נגרמו למתלוננת שברים ב-3 צלעות בגופה.

כעבור כשבוע נוסף, ולאחר שניתנה לנאשם הוראה חוקית על ידי קצין משטרה במסגרתה נאסר עליו ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת, שלח הנאשם למתלוננת עשרות מסרונים מהטלפון שברשותו, ובהמשך הדיחה בחקירה בבקשו ממנה כי לא תלך למשטרה, כי לא תענה על השאלות וכי הוא יסביר לה מה לעשות.

מעשי הנאשם פורטו בהרחבה שכן לא ניתן אלא להסיק מפירוט עובדות זה כי מדובר במסכת חמורה של אלימות.

אומנם כטענת ב"כ הנאשם, הצדדים לא הוגדרו כבני זוג בכתב האישום והנאשם הורשע בעבירות של תקיפה ולא בעבירות שעניינן תקיפת בת זוג. יחד עם זאת, אין חולק כי השניים קיימו קשר זוגי מסוים וכי אלימות הנאשם כלפי המתלוננת נעשתה במסגרת אותו קשר זוגי.

לפיכך, הערכים בהם פגע הנאשם הינם ההגנה על שלמות גופו ונפשו של אדם, וביתר שאת, כאשר מדובר במי שעמה קיים מערכת זוגית.

כן פגע הנאשם בערכים של ציות להוראות גורמי אכיפת החוק ושל הצורך לשמור על אפשרות פעולת מערכת אכיפת החוק כנדרש בעת חקירת עבירות פליליות.

עובדות כתב האישום אשר פורטו בהרחבה מלמדות על פגיעה ממשית חוזרת במתלוננת.

אין המדובר באובדן שליטה רגעי וחד פעמי, אלא במסכת אשר בין שלביה השונים חלפו פרקי זמן משמעותיים בהם יכול וצריך היה הנאשם להבין את משמעות מעשיו ואת חומרתם.

אמירת הנאשם למתלוננת כי תגיד שמע ישראל וכי יהרוג אותה ואת עצמו בעודו אוחז בסכין ולאחר שהכה את המתלוננת הינה ברף העליון של האיומים ואין לתמוה על הנזק עליו העידה נפגעת העבירה בעת הטיעונים לעונש.

בהתאם להלכה הפסוקה, מעשים כגון אלו בהם הודה הנאשם גורמים לפגיעה מתמשכת בנפשה של המתלוננת חרף חלוף הזמן.

מדבריה הנרגשים של המתלוננת לפניי ניכר היה כי הפגיעה בה, הן פיזית והן נפשית הינה פגיעה משמעותית ונמשכת חרף ניסיונותיה לטפל בעצמה ולשוב לשגרה.

הפגיעה בכבודה ובביטחונה העצמי אינה פחותה מהפגיעה הפיזית בגופה ובמסגרת שיקולי בית המשפט בענישה, יש מקום לתת משקל ניכר לפגיעה זו.

הצדדים טענו כל אחד באשר לפגיעה הן במתלוננת והן בנאשם והתייחסו לענישה הנוהגת.

עיון בפסיקה מלמד כי כאשר מדובר במסכת שאינה חד פעמית ובנזק כה משמעותי לקורבן, הן פיזית והן נפשית, הענישה הינה ככלל ענישה של מאסר בפועל ממש.

בע"פ 6758/07, בעניין פלוני, קבע בית המשפט העליון כי מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת וכי יש ליתן משקל לכך שאין המדובר במעשה בודד אלא בשרשרת מעשים ובפגיעות פיזיות ממשיות למתלוננת.

כאמור לעיל, המתלוננת והנאשם אינם בני משפחה, ואולם הפגיעה במתלוננת בעודה מקיימת מערכת יחסים זוגית עם הנאשם ולנה בביתו הינה פגיעה משמעותית אשר בפסיקה שלעיל יש כדי ללמד על חומרתה.

ברע"פ 1826/11 בעניין אהרון, הודה הנאשם והורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובאיומים, בכך שדחף את המתלוננת והפילה לרצפה ובאותו מעמד איים עליה כי יהרוג אותה ואת עצמו. בגין מעשה זה נידון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 1293/08 בעניין קורניק, נידון הנאשם בגין עבירת איומים בודדה על בת זוגו החיה בנפרד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 55212-07-13 (שלום רמלה), נידון הנאשם בגין תקיפת אשתו במועדים שונים. במעשיו, גרם לאשתו לשפשופים ושריטות. המתלוננת תיארה את האירועים כחריגים ובית המשפט גם מתוך התחשבות בעמדתה, גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

סקירת הפסיקה שלעיל מלמדת כי הכלל במסכת אירועים כה אלימה הינו גזירת מאסר בפועל ממש.

אשר על כן, ונוכח נסיבות המעשים, הערכים המוגנים ומדיניות הפסיקה אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הינו החל מ-6 חודשי מאסר אשר ניתן לרצות בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

בעניינו של הנאשם הוגש כאמור תסקיר שירות המבחן במסגרת עתירת ההגנה לביטול הרשעתו.

מהתסקיר עולה כי הנאשם לוקח אחריות מלאה על מעשיו וכי הוא זקוק לטיפול בתחום השליטה בדחפים תוקפניים. שירות המבחן שקל את גורמי הסיכון והסיכוי של הנאשם, ולא בא בהמלצה לביטול ההרשעה עקב היעדר נימוקים לפגיעה קונקרטית. בסופו של יום המליץ על הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות לא ברף הגבוה, לצד העמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן.

שירות המבחן שוחח גם עם המתלוננת והתרשם כי היא סובלת מסימפטומים פוסט טראומתיים, כקשיי שינה וחרדות שמא תיפגע שוב על ידי אחרים. כתוצאה מכך צומצמו קשריה החברתיים והמשפחתיים והיא חשה פחד וחוויית איום על חייה. דברים דומים עלו גם מעדותה בפניי.

באשר לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה, הרי שאני מוצאת כי הנאשם אינו עומד בתנאים אשר הותוו בהלכת כתב, הן באשר לנזק הקונקרטי והן באשר לסוג העבירות, וזאת גם מתוך התחשבות בחומרת התוצאות אשר נגרמו למתלוננת ובריבוי המעשים.

ערה אני לכך שהנאשם לומד לתואר ראשון וכי ייתכן שהרשעה תקשה על השתלבותו במקומות עבודה מסוימים. אלא שלימודי תואר ראשון אינם מהווים הגנה מפני הרשעה ובדין לא בא שירות המבחן בהמלצה לביטול ההרשעה.

באשר לענישה בגדרי המתחם, הרי שלקולא יש להתחשב בחרטתו של הנאשם ובקבלת האחריות על מעשיו וכן בכך שחסך מהמתלוננת את עדותה בבית המשפט.

הנאשם אף השתלב בהליך טיפולי, ומדברי באת כוחו כמו גם מדבריו שלו עלה כי הוא נושא בנזקים מסוימים בגין מעשיו. אלא שבניגוד לטיעוני ב"כ הנאשם, לא ניתן לשקול את הנזק אשר נגרם לנאשם בשל מעשיו שלו, לנזק שנגרם למתלוננת.

איני יכולה לקבל את הטענה כי הנאשם היה שרוי בפחד בעת ביצוע המעשים ומובן כי קשיי ההתמודדות שלו עם המצב אין בהם כדי להביא להקלה ניכרת בעונשו.

כמפורט לעיל, הנאשם במעשיו גרם לשבירת מספר צלעות למתלוננת, הוא לא הסתפק בכך אלא פנה אליה שוב ושוב חרף הוראה חוקית להמנע מכך ואף הדיחה בחקירה. זאת בנוסף, למעשי אלימות קודמים שלא פורטו.

אני סבורה כי עתירת המאשימה להטלת 6 חודשי מאסר מצויה ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם ועצם העתירה להסתפק ב-6 חודשי מאסר אין משמעה כי בהכרח ירוצה עונש זה בדרך של עבודות שירות.

השיקולים לקולא אשר נסקרו לעיל, יש בהם כדי להביא להשתת עונש מאסר ברף הנמוך, ואולם אין בהם נוכח הנסיבות לחומרה המתוארות לעיל, כדי להצדיק המנעות מהטלת מאסר.

עוד יצוין באשר לטיעונים לאכיפה בררנית, כי אלו נטענו ללא פירוט בדבר מהות התלונות שהוגשו כנגד המתלוננת, ולפיכך איני מוצאת מקום ליתן להם משקל.

נוכח המפורט לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל.
 2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור הנאשם עבירת אלימות כלשהי, עבירת איומים או כל עבירה אחרת בגינה הוא הורשע.
 3. 10,000 ₪ פיצוי למתלוננת.
- הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מתאריך 1.7.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הפיצוי כולו לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשע"ה, 09 יוני 2015, במעמד הצדדים.